

Ο άνθρωπος που μεγάλωσε με τους λύκους - Ζούσε ανάμεσά τους για 12 χρόνια

[/ Γενικά / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Οι ιστορίες ανθρώπων τους οποίους μεγάλωσαν άγρια ζώα ανήκουν συνήθως στη φαντασία και στα σενάρια ταινιών. Δεν είναι συχνές περιπτώσεις ατόμων που ζούσαν ως μέλη αγέλης ζώων και κατάφεραν να ενταχθούν ξανά στην ανθρώπινη κοινωνία ώστε να διηγηθούν την περιπέτειά τους. Κι όμως, ο Μάρκος Ροντρίγκεζ Παντόγια ισχυρίζεται ότι αυτή είναι η ιστορία του.

Την πρώτη φορά που κάθισε μπροστά από ένα μπολ με σούπα, δεν ήξερε τι θα κάνει. Κοίταξε προσεκτικά, σχημάτισε μία «κουτάλα» με το χέρι του και το βούτηξε στο μπολ. Το καυτό περιεχόμενο τον έκανε να πεταχτεί όρθιο, ενώ το πιάτο κατέληξε κομμάτια στο πάτωμα. Ήταν το 1965 και εκείνος ήταν 19 χρονών. Όμως δεν είχε καθίσει σε τραπέζι για να φάει από τότε που ήταν μικρό παιδί. Είχε μείνει 12 χρόνια στα βουνά, μόνος του με την παρέα λύκων, κατσικιών, φιδιών και άλλων ζώων.

Όταν ήταν περίπου 6-7 ετών, όπως υπολογίζει, ο πατέρας του τον πούλησε σε έναν βοσκό που τον πήγε στα βουνά του Σιέρα Μορένα για να τον βοηθά να φροντίζει το κοπάδι του. Σύντομα όμως ο ηλικιωμένος πέθανε και άφησε τον Μάρκος μόνο του. Εχοντας πέσει θύμα ξυλοδαρμού επί χρόνια από την μητριά του, προτίμησε την απομόνωση και δεν έκανε απόπειρα να επιστρέψει στο σπίτι του.

Τα λίγα που πρόλαβε να του μάθει ο βοσκός πριν πεθάνει, ήταν αρκετά

προκειμένου να μην πεινάσει. Ήξερε πώς να κυνηγά λαγούς και πέρδικες με παγίδες από ξύλα και φύλλα. «Τα ζώα με καθοδηγούσαν στο τι να φάω. Ο,τι έτρωγαν εκείνα, το έτρωγα κι εγώ», λέει ο Μάρκος στο BBC, που κατέληξε να τρέφεται κάποια στιγμή από βολβούς που έβρισκαν σκάβοντας τα αγριογούρουνα. Ο ίδιος διηγείται ότι είχε αναπτυχθεί μία ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα σε εκείνον και τα ζώα, αλλά πιο εξωπραγματικό ακούγεται το «δέσιμό» του με τους λύκους. «Μία ημέρα μπήκαν σε μία σπηλιά και άρχισα να παίζω με τα λυκάκια που έμεναν εκεί, μέχρι που με πήρε ο ύπνος. Λίγο αργότερα γύρισε η μητέρα με κρέας για τα μικρά της. Με κοίταξε απειλητικά, αλλά αφού τάισε τα λυκάκια μου πέταξε ένα κομμάτι. Δεν ήθελα να το αγγίξω γιατί φοβόμουν ότι θα μου επιτεθεί, αλλά το έσπρωχνε προς το μέρος μου. Το έφαγα και την ώρα που νόμιζα ότι θα με δαγκώσει, άρχισε να με γλύφει. Μετά από αυτό, ήμουν μέλος της οικογένειας», λέει.

Μοναξιά ένιωθε μόνο όταν δεν άκουγε ζώα. Και τότε μιμούνταν τη «φωνή» τους καλώντας τα. «Όταν μου απαντούσαν, μπορούσα να κοιμηθώ γιατί ήξερα ότι δεν με είχαν εγκαταλείψει».

Ο Μάρκος ήταν 19 ετών όταν τον ανακάλυψε η ισπανική αστυνομία και πλέον είχε να μιλήσει ανθρώπινα για χρόνια, καθώς επικοινωνούσε μόνο με κραυγές και ήχους. Αν και είχε καταφέρει να επιβιώσει στα βουνά, ανάμεσα σε άγρια ζώα, η πρώτη επαφή του με την κοινωνία ήταν για εκείνον η πιο τρομακτική εμπειρία της ζωής του όπως λέει. «Δεν ήξερα πού να πάω. Απλά ήθελα να το σκάσω ξανά για τα βουνά».

Όλα τον φόβιζαν. Από την πρώτη επίσκεψή του στον κουρέα- νόμιζε ότι θα του κόψουν το λαιμό με το ξυράφι- μέχρι τους καβγάδες με τις μοναχές που τον φιλοξενούσαν στη Μαδρίτη καθώς μάταια προσπαθούσαν να τον πείσουν να κοιμηθεί σε κρεβάτι. Αυτό το τελευταίο του πήρε καιρό για να το συνηθίσει. Στο πρώτο διαμέρισμα που νοίκιασε, δεν υπήρχαν έπιπλα. Μόνο κουβέρτες απλωμένες στο πάτωμα μαζί με εφημερίδες και περιοδικά.

Αυτό που τον ενοχλούσε περισσότερο όμως ήταν ο απίστευτος θόρυβος της ανθρώπινης κοινωνίας. «Δεν άντεχα τους ήχους, τα αυτοκίνητα, τους ανθρώπους που πηγαινοέρχονταν στα μυρμήγκια. Ήταν παντού! Φοβόμουν να περάσω το δρόμο», θυμάται.

Δεν ήταν προετοιμασμένος όμως ούτε για την κακία του κόσμου, που εκμεταλλεύτηκε αρκετές φορές την αφέλειά του. Τελικά κατέληξε σε ένα μικρό χωριό όπου ζει τα τελευταία 15 χρόνια, ευτυχισμένος για την ηρεμία που βρήκε εκεί. Οσο για τα βουνά; «Σκέφτηκα πολλές φορές να γυρίσω εκεί. Αλλά συνήθισα αυτή τη ζωή τώρα και στα πράγματα που δεν είχα τότε, όπως η μουσική και οι

γυναίκες... Οι γυναίκες είναι ένας καλός λόγος για να μην φύγω πάλι για το βουνό», παραδέχεται.

Πηγή: iefimerida.gr